

cado, sería inútil, cuando todos coinciden en las mismas apreciaciones, calificándola de *maravillosa y extraordinaria*.

Por eso el gran poeta Campoamor, á la muerte del malogrado artista, dijo muy bien aquellos versos, que resumen en una frase cuanto pudiera decirse acerca de esa voz:

Muerto Julian, yo creo
que encanta al cielo con su voz de Orfeo.

(De las *Memorias de Julian Gayarre*).

GURE IZAERA.

(NERE ADISKIDE FRANZISKO LOPEZ-I DONKITUA)

Arbol on batek lore ta fruta
ematen duben modura,
ala berian gizona ere,
sortutzen baita mundura;
orritz betia ta preškotasun
ona dubela ingura,
gero aundiya izan dediyen
denborarekin fruta-ura.

Chikitan gera oso biguñak
presko polit ta bišiyak,
choratzen gaitu edozer gauza
ikusten degun guziyak;
lotu ta ere eziñ iduki
dantzan ezur ta mamiyak,
aizea bezin fiñ memoriya
eta ernayak begiyak.

Gerora zerbait, koskortutzian
 besotik gera irtetzen
 eta bakarrik geren modura
 nola nai gera ibiltzen;
 jostatutzia beste gauzarik
 etzaigula bururutzen,
 ibiltzen gera gure soñeko
 zarpa zar denak urratzen.

Ondoren gera oso ornitzen
 fruta sasoyan bezela,
 geronen lan ta kontuetara
 zuzen etortzen gerala;
 onez aurrera gure denbora
 joaten da uste ezdala,
 aiñ azkar nola sutunpa¹-tikan
 aidean joaten dan bala.

Illia joaten abiyatzenda
 bista ere bai laburtzen,
 pausoa oso nagitu eta
 ezurrak berriz gogortzen;
 belarriyak len ernai ziranak
 erdi ichi edo gortzen,
 ala berian itza moteldu
 eta bizkarra makurtzen.

Indar guztiyak uste gabean
 gorputzetik dira galtzen,
 memoriya-re piska banaka
 medarturik da chit aultzen;
 akulluakin zulatuta ere
 ez da errezki mugitzen.
 ¡Ara gizonen aunditasunak
 zertara diran biurtzen!

JOSÉ ARTOLA.

---

(4) Cañonazo.